

Sygn. akt I C 2511/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dulaska

Protokolant : Aleksandra Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 marca 2017 roku,

w S.

sprawy z powództwa **J. G.**

przeciwko **M. M.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda J. G. na rzecz pozwanej M. M. kwotę 2 417 (dwóch tysięcy czterystu siedemnastu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. koszty sądowe, których nie miał obowiązku uiścić powód ponosi Skarb Państwa;

IV. przyznaje adwokatowi M. P. od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie) kwotę 2 400 (dwóch tysięcy czterystu) złotych – powiększoną o należny podatek VAT - tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSR Anna Dulaska

UZASADNIENIE

Pozwem datowanym na dzień 7 września 2013 roku powód J. G. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. M. kwoty 64 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 września 2011 roku do dnia 7 września 2013 roku.

W uzasadnieniu przedmiotowych żądań powód wskazał, iż zawarł z pozwaną umowę zlecenia, której przedmiotem było uzyskanie przez M. M. upadku zabezpieczenia w innej sprawie sądowej. Powód wskazała, iż pozwana uzyskała postanowienie o upadku zabezpieczenia jednakże orzeczenie to nie zostało mu przekazane, co spowodowało do powstania szkody objętej niniejszym postępowaniem.

W piśmie procesowym z dnia 17 listopada 2013 roku powód wskazał, iż wyliczył roszczenie objęte niniejszym postępowaniem jako iloczyn odsetek dziennych od egzekwowanej od powoda kwoty wynikającej z innego postępowania.

W kolejnym piśmie procesowym powód wskazał, iż dochodzona kwota odszkodowania stanowi sumę należnych odsetek ustawowych liczonych od kwoty 250 000 złotych za okres 1 roku od dnia 2 września 2011 roku do

dnia 9 września 2012 roku. Powód wskazał, iż brak bezzwłocznego powiadomienia przez pełnomocnika o upadku zabezpieczenia było powodem potrącenia kaucyjnego kwoty 250 000 złotych przez spółkę (...).

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2014 roku Sąd sprawdził wartość przedmiotu sporu i ustalił ją na kwotę 32 500 złotych.

W dacie 14 kwietnia 2015 roku powód został w całości zwolniony od kosztów sądowych i został dlań ustanowiony pełnomocnik z urzędu.

W piśmie procesowym z dnia 14 lipca 2015 roku powód ostatecznie wskazał, iż dochodzi od pozwanej zapłaty kwoty 33 301,37 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wskazał, iż powyższa kwota stanowi wysokość odsetek ustawowych naliczonych za okres jednego roku i stanowi szkodę majątkową powstałą na skutek zaniechania pozwanej.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż na mocy udzielonego pełnomocnictwa pozwana zobowiązała się wobec powoda do bezzwłocznego wystąpienia do sądu z wnioskiem o stwierdzenie upadku zabezpieczenia udzielonego na rzecz (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., a następnie do złożenia wniosku o wykreślenie hipoteki obciążającej nieruchomości położoną w S. przy ulicy (...).

Zobowiązanie to związane było z tym, iż powód zobowiązał się do sprzedaży części (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., a warunkiem otrzymania części ceny było wykreślenie hipoteki przymusowej kaucyjnej wpisanej na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.. Tym samym zobowiązanie, którego podjęła się pozwana warunkowało otrzymanie przez powoda zapłaty części ceny i zaspokojenie roszczeń innego wierzyciela.

Dalej powód wskazał, iż pozwana po otrzymaniu postanowienia o upadku zabezpieczenia nie złożyła wniosku o wykreślenie hipoteki i nie przekazała orzeczenia powodowi, co spowodowało powstanie po stronie powoda szkody objętej niniejszym postępowaniem, albowiem niezaspokojony wierzyciel wszczął postępowanie egzekucyjne.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego pozwana zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom zaprezentowanym dotychczas przez stronę powodową.

Jednocześnie pozwana wskazała, iż pełnomocnictwo, na które powołuje się powód zostało jej udzielone przez J. G. i A. G. i dotyczyło jedynie wystąpienia z wnioskiem o stwierdzenie upadku zabezpieczenia i umowa w tym zakresie została w pełni wykonana. Jednocześnie pozwana zaprzeczyła aby zakres udzielonego jej pełnomocnictwa obejmował umocowanie do reprezentowania powoda w jakichkolwiek innych postępowaniach. Pozwana wskazała również, iż poinformowała powoda o wydanym orzeczeniu.

Dodatkowo pozwana wskazała, iż powód sprzedał nieruchomości położoną w S., przy ulicy (...) jeszcze przed uzyskaniem przez pozwaną odpisu orzeczenia stwierdzającego upadek zabezpieczenia. M. M. wskazała nadto, iż wszelkie kwestie związane z zadłużeniem powoda, wolą zbycia nieruchomości oraz relacjami powoda z osobami trzecimi nie były jej znane, albowiem nie brała udziału w żadnych czynnościach z tym związanych.

W dacie 2 listopada 2015 roku strona pozwana wystąpiła z wnioskiem o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. – jako ubezpieczyciela pozwanej. Spółka nie przystąpiła do procesu.

W piśmie procesowym datowanym na dzień 23 listopada 2015 roku powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

W piśmie z dnia 22 marca 2016 roku pozwana również podtrzymała swoje stanowisko procesowe, a nadto wskazała, iż nieprawdziwe są twierdzenia powoda o nieprzekazaniu przez pozwaną odpisu orzeczenia o upadku zabezpieczenia,

albowiem z akt księgi wieczystej wynika, iż wniosek o wykreślenie hipoteki przymusowej został złożony w dacie 23 listopada 2011 roku, zaś postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 roku hipoteka ta została wykreślona.

W toku dalszego postępowania strony pozostały przy uprzednio wyrażonych stanowiskach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. była zainteresowana nabycie od pozwanego nieruchomości położonej w S., przy ulicy (...). Warunkiem zawarcia umowy miało być początkowo wykreślenie hipotek ujawnionych w KW prowadzonej dla nieruchomości. Wspólnicy spółki – na prośbę J. G. - skontaktowali powoda z pozwaną, która miała ewentualnie poprowadzić jemu tę sprawę.

Pozwana w ramach prowadzonej przez siebie działalności współpracowała z T. B.

dowód: zeznania J. S. – k. 227-228,

zeznania J. G. – k. 237-238, 295-297,

zeznania M. M. – k. 297-298

W dniu 19 lipca 2011 roku J. G. działający również w imieniu A. G. udzielił radcy prawnemu M. M. pełnomocnictwa do reprezentowania w sprawach z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. przeciwko mocodawcom, a także do składania wszystkich wniosków oraz oświadczeń woli i wiedzy jakie okażą się konieczne do wykonania postanowień pełnomocnictwa. Pełnomocnictwo zostało udzielone na czas nieoznaczony.

T. B. przyprowadził powoda do Kancelarii pozwanej i brał udział w spotkaniu.

Na spotkaniu w dniu 19 lipca 2011 roku powód zlecił pozwanej złożenie wniosku o stwierdzenie upadku zabezpieczenia. J. G. nie informował pozwanej o rozmowach prowadzonych w związku z wolą zbycia nieruchomości oraz konieczności wykreślenia hipoteki jako warunku zbycia i uzyskania ceny.

dowód: pełnomocnictwo z dnia 19 lipca 2011 roku – k. 4,

zeznania J. S. – k. 227-228,

zeznania T. B. – k. 228,

zeznania M. S. – k. 228-229,

zeznania J. G. – k. 237-238, 295-297,

zeznania M. M. – k. 297-298,

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2011 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie, w sprawie o sygnaturze akt I C 227/10 z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. przeciwko J. G. i A. G. stwierdził upadek zabezpieczenia udzielonego postanowieniem z dnia 2 lipca 2010 roku w postaci hipoteki przymusowej do kwoty 200 000 złotych na nieruchomości pozwanych, dla których Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Orzeczenie to wpłynęło do Kancelarii pozwanej w dacie 1 września 2011 roku. Postanowienie uprawomocniło się w dacie 9 września 2011 roku.

Postępowanie to dotyczyło zapłaty przez pozwanych kwoty 200 000 złotych tytułem kary umownej za niedojście do skutku umowy przyrzeczonej sprzedaży nieruchomości położonej w S., przy ulicy (...) i zostało prawomocnie zakończone wyrokiem oddalającym powództwo.

Po udzieleniu pełnomocnictwa pozwanej J. G. wielokrotnie kontaktował się z pełnomocnikiem, dzwonił, przychodził, dopytywał o stan sprawy.

Pozwana wydała powodowi uzyskany odpis prawomocnego postanowienia o upadku zabezpieczenia niezwłocznie po jego otrzymaniu – w miesiącu październiku 2011 roku.

Po wydaniu orzeczenia powód nie kontaktował się z pozwaną aż do 2013 roku.

dowód: postanowienie z dnia 30 sierpnia 2011 roku – k. 5, 191-192, 220

postanowienie z dnia 26 stycznia 2012 roku – k. 54, 79

postanowienie z dnia 8 września 2010 roku – k. 58-59;

przedwstępna umowa sprzedaży – k. 70-78;

wyrok z dnia 3 lutego 2011 roku – k. 80

częściowo zeznania J. G. – k. 237-238,

zeznania M. M. – k. 297-298

W dniu 23 listopada 2011 roku – z uwagi na treść postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie - został złożony wniosek o wykreślenie hipoteki. Hipoteka została wykreślona w dacie 8 grudnia 2011 roku. Do daty złożenia wniosku Sąd Okręgowy wydał jedynie jeden odpis postanowienia z dnia 30 sierpnia 2011 roku.

dowód: odpis z KW – k. 203-219,

akta sprawy I C 227/10

W dniu 31 sierpnia 2011 roku powód oraz A. G. sprzedali na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nieruchomość położoną w S., przy ulicy (...), której Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Cena nabycia została ustalona przez strony na kwotę 600 000 złotych, z tym że kwota 350 000 złotych miała być płatna w terminie do dnia 2 września 2011 roku, zaś kwota 250 000 złotych pod warunkiem przedłożenia przez sprzedających spółce odpisu z KW z wykreślonymi obciążeniami -- w terminie 90 dni – od dnia przedłożenia tego odpisu.

Pozwana nie brała udziału w zawieraniu umowy.

Pismem z dnia 15 października 2012 roku powód wezwał (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 250 000 złotych, wskazując jednocześnie, iż spełnione zostały warunki zapłaty brakującej części ceny.

dowód: umowa sprzedaży – k. 7-9,

wezwanie z dnia 15 października 2012 roku – k. 10

odpisy z KW – k. 56-57

zeznania J. S. – k. 227-228,

zeznania T. B. – k. 228,

W piśmie z dnia 23 czerwca 2013 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty odszkodowania.

Pismem z dnia 25 lipca 2013 roku pozwana odmówiła zapłaty kwoty żądanej przez powoda, wskazując, iż w sposób prawidłowy wykonała wszelkie obowiązki wynikające z zawartej przez strony umowy.

W piśmie z dnia 5 sierpnia 2013 roku powód przedstawił swoje stanowisko w sprawie zarzucając pozwanej nienależyte wykonanie umowy.

dowód: pismo z dnia 25 lipca 2013 roku – k. 6,

pismo z dnia 5 sierpnia 2013 roku – k. 11,24

pismo z dnia 23 czerwca 2013 – k. 12-13

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowy w Goleniowie prowadzi – na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie o sygnaturze akt I C 566/10 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności - postępowanie egzekucyjne z wniosku Spółki (...) przeciwko J. G. i A. G. o zapłatę.

dowód: zaświadczenie o dokonanych wpłatach – k. 23,

pismo z dnia 24 czerwca 2014 roku – k. 42

Powód zawiadomił Okręgową Izbą Radców Prawnych w S. o nieprawidłowościach ze strony pozwanej w zakresie wykonywania umowy. Prowadzone było postępowanie, które zakończone zostało sprawozdaniem zespołu wizytatorów, z treści którego wynika, iż pozwana nie naruszyła zasad etyki zawodowej. Również ubezpieczyciel pozwanej odmówił wypłaty powodowi odszkodowania nie znajdując podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

dowód: pismo z dnia 3 grudnia 2013 roku – k. 41v

sprawozdanie zespołu wizytatorów – k. 118-122,

pismo (...) – k. 144-146

Sąd zważył co następuje :

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ocenianego w kontekście stanowisk stron powództwo będące przedmiotem oceny w tym postępowaniu okazało się całkowicie niezasadne.

Dokonując oceny zasadności żądań podmiotów uczestniczących w postępowaniu, Sąd oparł się w całości na przedłożonych dowodach z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, ani treści w nich zawartych, a i Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności dyskwalifikujących wskazane dowody. Nadto sąd oparł się na zeznaniach przesłuchanych w toku sporu świadków, które również nie budziły wątpliwości co do ich prawdziwości. Zeznania tych osób były ze sobą zgodne, a nadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku sporu. Ponadto zeznania te częściowo się uzupełniały, albowiem każdy ze świadków posiadał wiedzę z innego zakresu stanu faktycznego sprawy. Podkreślić jednakże należy fakt, iż osoby te posiadały wiedzę w zakresie sposobu nawiązania umowy pomiędzy stronami sporu. Nie posiadały zaś wiedzy co do dokładnej treści umowy. Z tego też względu sąd uznał za niewiarygodną tę część ich zeznań, która była sprzeczna z materiałem dowodowym w postaci dowodów z dokumentów oraz przesłuchania samego powoda.

Oceniając zeznania stron sąd uznał je za wiarygodne w tym zakresie w jakim korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Odmiennej ocenie sąd poddał też część zeznań, która była sprzeczna z przedłożonymi dokumentami lub nie znajdowała pokrycia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania, a nadto stanowiła samodzielną ocenę stanu faktycznego prezentowaną przez strony, w szczególności przez pozwanego.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności powództwa będącego przedmiotem oceny w niniejszej sprawie wskazać należy, iż strona powodowa podała, iż wywodzi swoje roszczenie z faktu nienależytego wykonania umowy przez pozwaną.

Podstawą prawną rozważań w przedmiotowym postępowaniu stanowiły więc przede wszystkim postanowienia umowne, rozpoznawane w kontekście przepisów w zakresie umowy zlecenia (art. 734 i n. k.c.), przepisów normujących instytucje pełnomocnictwa (art. 98 i n. k.c.) oraz z uwagi na okoliczność, iż pozwana jest radcą prawnym z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U.2015.507 j.t. ze zm.) oraz kodeksów etyki zawodowej tej grup zawodowych. Przy tym nie sposób nie zauważyć, iż wymogi staranności oraz dbałości o dobro reprezentowanych osób unormowane są tak samo w obydwu zawodach prawniczych, a reprezentanci obydwu tych grup są osobami zaufania publicznego, na których nałożona jest szczególna staranność i dbałość przedkładania własnych interesów, w tym uzyskania odpowiedniej wysokości wynagrodzenia nad dbałością o interesy swojego klienta, jakim w tej sprawie był J. G.. Podkreślenia przy tym wymaga, że w niniejszej sprawie to właśnie on udzielił pełnomocnictwa pozwanej.

Wymaga podkreślenia, iż w myśl art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych Radca prawny wykonuje zawód ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego. Przy tym przed podjęciem swoich obowiązków każdy radca prawny składa ślubowanie o następującej treści: Ślubuję uroczyście w wykonywaniu zawodu radcy prawnego przyczyniać się do ochrony i umacniania porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, obowiązki zawodowe wypełniać sumiennie i zgodnie z przepisami prawa, zachować tajemnicę zawodową, postępować godnie i uczciwie, kierując się zasadami etyki radcy prawnego i sprawiedliwości. (art. 27 ust. 1 ustawy o radcach prawnych). Ponadto w myśl art. 64 ust. 1 Radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

W świetle powyższego sąd oceniając łączący powoda z pozwaną stosunek uwzględniał przede wszystkim okoliczność, iż umowa ta stanowiła, umowę należytej staranności, a nie umowę rezultatu. Przy tym nie sposób nie zauważyć, że strony uzgodniły w umowie szczegółowy jej zakres oraz pozostałe warunki. Nadto należytą staranność zleceniobiorcy sąd ocenił przez pryzmat powyższych uregulowań również z uwagi na treść art. 355 k.c.

W odniesieniu do przyjmującego zlecenie prowadzącego w tym zakresie działalność gospodarczą lub zawodową, a więc profesjonalnie trudniącego się dokonywaniem czynności danego rodzaju, należytą staranność ocenia się bowiem przy uwzględnieniu zawodowego charakteru działalności (art. 355 § 2 k.c.). Istotne znaczenie odgrywa wówczas założenie posiadania przez zleceniobiorcę odpowiedniej wiedzy, umiejętności, doświadczenia, zdolności przewidywania, znajomości stosunków danego rodzaju, których dotyczy zlecenie. Nie sposób również nie zauważyć, że to nie pozwany, lecz powódka poszukiwała kontaktu z pozwanym, a właściwie nie z nim, lecz z osobami, w imieniu których mogłaby podjąć działania zmierzające do wynegocjowania zadośćuczynienia lub też odszkodowania na rzecz osoby poszkodowanej w jakimkolwiek wypadku, uzyskując przy tym stosowne wynagrodzenie.

Powyższe rozważania wskazują na zasady oceny działań pozwanej w kontekście ewentualnych podstaw uwzględnienia żądania pozwu. Mając bowiem na uwadze odszkodowawcze roszczenie powoda całokształt relacji zobowiązaniowych pomiędzy stronami należało ocenić w kontekście przepisów art. 471 i następne k.c. lub art. 415 k.c.. Obie te podstawy wprowadzają roszczenia odszkodowawcze, przy czym pierwsza z nich odnosi się do podstawy zobowiązaniowej przejawiającej się niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy, druga zaś do podstawy deliktowej.

Warunkiem niezbędnym dla uwzględnienia roszczenia odszkodowawczego jest w obu przypadkach wykazanie istnienia i wysokości szkody, związku przyczynowego pomiędzy szkodą a działaniem lub zaniechaniem strony albo zdarzeniem deliktowym.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż wobec powyższego faktem prawotwórczym dla strony powodowej było w tym procesie wykazanie istnienia zobowiązania, wykazanie nieprawidłowości przy jego wykonywaniu, postania i wysokości

szkody oraz związku przyczynowego. Oznacza to, iż zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodów wskazaną w treści przepisu art. 6 Kodeksu cywilnego oraz w treści przepisu art. 232 Kodeksu postępowania cywilnego to na stronie powodowej ciążył obowiązek przedłożenia Sądowi wszystkich dokumentów potwierdzających istnienie po stronie pozwanej obowiązku uregulowania należności objętej niniejszym żądaniem to zarówno co do zasady jak też i co do wysokości. .

Obowiązek taki został niejako wzmocniony w chwili, gdy pozwana podniosła zarzut niewykazania wysokości żądania, i podstaw roszczenia.

W ocenie sądu zgromadzony w toku postępowania dowodowy materiał nie pozwala na przyjęcie, iż powód wykonał spoczywające na nim obowiązki procesowe.

W trakcie procesu ustalono bowiem jednoznacznie, iż przedmiotem umowy zawartej pomiędzy stronami było jedynie uzyskanie przez pozwaną postanowienia o upadku zabezpieczenia.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, a w szczególności zeznań samego powoda obowiązkiem pozwanej było jedynie złożenie wniosku i uzyskanie postanowienia, które następnie miało zostać przekazane powodowi. Z dalszych ustaleń poczynionych przez Sąd jednoznacznie wynika, iż pozwana sporządziła wniosek, złożyła go we właściwym sądzie oraz uzyskała odpis prawomocnego rozstrzygnięcia o treści odpowiadającej oczekiwaniom strony powodowej i przekazała je powodowi. Na podstawie tego orzeczenia postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 roku sąd wieczystoksięgowy wykreślił hipotekę.

Okoliczności te pozwalają na przyjęcie, iż pozwana w całości zrealizowała swoje obowiązki wynikające z umowy zawartej z powodem.

W tym miejscu wskazać należy, iż za w pełni niewiarygodne sąd uznał zeznania powoda w tej części, w której wskazują one na fakt powoływania się przez pozwaną na możliwość uzyskania korzystnego rozstrzygnięcia w terminie kilku dni. Mając na uwadze zawód wykonywany przez pozwaną oraz zasady funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, zarówno w zakresie niezawisłości i niezależności jak również w zakresie zwykłych możliwości technicznych sądu takie twierdzenia jawiłyby się jako nieprawdopodobne i z całą pewnością nie mogły stanowić podstawy do zawarcia umowy.

Podobnie za niewiarygodne sąd uznał twierdzenia powoda, w których zaprzeczył on faktowi uzyskania odpisu postanowienia od pozwanej.

W pierwszym rzędzie okoliczności te nie zostały w żaden sposób udowodnione, a nadto jawia się jako nielogiczne. Przyjmując je za prawdziwe należałoby bowiem uznać, iż pozwana z nieznanых przyczyn nie przekazała powodowi postanowienia, które po kilku tygodniach od daty odbioru przez pozwaną stanowiło podstawę wykreślenia hipoteki obciążającej nieruchomość powoda. Dodatkowo zarówno z treści zeznań powoda jak i pozwanej wynika, iż w okresie pomiędzy wrześniem 2011 roku a rokiem 2013 powód w zasadzie nie kontaktował się z Kancelarią pozwanej. Mając zaś na uwadze jego twierdzenia, iż uzyskanie tego postanowienia było niezbędne dla zapewnienia jego płynności finansowej brak zainteresowania jego uzyskaniem przez pozwaną byłby absolutnie nielogiczny i niewytłumaczalny.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż samo twierdzenie strony powodowej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kodeksu postępowania cywilnego – dalej k.p.c.) powinno być – zgodnie z regułami przyjętymi w treści przepisu art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. – udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 roku, w sprawie o sygnaturze akt I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

Mając zaś na uwadze fakt, iż strona powodowa przez w toku procesu była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaś nadrzędną zasadą procesu cywilnego jest zasada kontradiktoryjności, Sąd nie podejmował żadnych czynności mających na celu gromadzenie materiału dowodowego z urzędu. O ile bowiem takie działanie Sądu mogłoby mieć miejsce przy stronach niereprezentowanych przez zawodowych pełnomocników o tyle w przypadku

ich występowania zdaje się być zgoła niedopuszczalne. To powód miał obowiązek udowodnienia zgłoszonych w treści pozwu roszczeń. Brak jakichkolwiek działań z jego strony przy jednoczesnej aktywności pozwanej uniemożliwił uwzględnienie powództwa.

Mając na uwadze powyższe rozważania uznać należy, iż strona powodowa nie wykazała, aby po stronie pozwanej doszło do jakichkolwiek nieprawidłowości w sposobie wykonania umowy, w szczególności takich które mogłyby doprowadzić do powstania roszczenia odszkodowawczego. Już sama ta okoliczność stanowi podstawę oddalenia powództwa.

Dodatkowo wskazać również należy, iż w toku postępowania strona powodowa nie wykazała w żaden sposób powstania i wysokości szkody, a także związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zdarzeniem.

Powód wskazywał w toku postępowania, iż szkoda nim objęta wynika z faktu, iż wykreślenie hipoteki było skorelowane z uzyskaniem reszty ceny sprzedaży nieruchomości i brak dokonania tej czynności wpłynął na sytuację finansową pozwanego, który nie miał środków na spłatę swojego wierzyciela, co doprowadziło do wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

W ocenie sądu nie sposób na podstawie tak skonstruowanego stanowiska powoda przyjąć istnienia i wysokości szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanej a tak określona szkoda. W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż jak wynika z treści samych zeznań powoda pozwana nie posiadała informacji co do treści planowanej umowy sprzedaży nieruchomości oraz skorelowania w niej uzyskania upadku zabezpieczenia z wykreśleniem hipoteki i uzyskaniem ceny. Nadto brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających, iż to na skutek braku uzyskania tej kwoty nie doszło do spłaty zobowiązania stanowiącego przedmiot postępowania egzekucyjnego.

W ocenie sądu uzyskanie przez powoda kwoty 350 000 złotych na początku miesiąca września 2011 roku stanowiło dawalo mu możliwość realizacji zobowiązania objętego postępowaniem egzekucyjnym. Fakt przeznaczenia tychże środków na inne cele świadczy bądź o ogólnie trudnej sytuacji finansowej powoda (która zresztą stanowiła podstawę zwolnienia od kosztów i ustanowienia pełnomocnika z urzędu bądź jego niefrasobliwych posunięć finansowych. Nie sposób jednakże na podstawie tak skonstruowanego stanowiska procesowego dopatrzeć się związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanej (nawet gdyby było niewłaściwe, co nie ma miejsca w przedmiotowym stanie faktycznym) a jakąkolwiek szkodą. Pozwana bowiem nie odpowiada za decyzje finansowe powoda skutkujące uszczupleniem jego majątku czy prowadzeniem postępowania egzekucyjnego przeciwko niemu.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd oddalił powództwo uznając, iż strona powodowa nie wykazała istnienia podstaw faktycznych zgłoszonego w niniejszym sporze roszczenia, a nadto nie wykazała w należyty sposób jego wysokości.

O kosztach procesu należnych stronie pozwanej sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zauważyć należało, iż w rozpoznawanej sprawie pozwana okazała się stroną wygrywającą sprawę w całości, co dawalo podstawę dla obciążenia powoda obowiązkiem zwrotu wszystkich poniesionych przez stronę powodową kosztów postępowania. Na poniesione przez powoda koszty składała się kwota 2 400 złotych tytułem wynagrodzenia radcy prawnego (w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1349 ze zm.), z kwota 17 złotych uiszczona tytułem opłaty skarbowej od udzielonego radcy prawnemu pełnomocnictwa – łącznie 2.417 złotych.

Zaznaczenia na końcu wymaga, iż powód reprezentowany był w przedmiotowym procesie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata M. P., stąd sąd w punkcie trzecim wyroku na zasadzie § 10 pkt 3 w zw. z § 6 oraz

§ 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2003 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (t. j.: Dz. U. z 2013 r. Nr 461) przyznał adwokatowi od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu Szczecin P. i Zachód w S. wynagrodzenie w kwocie 2 400 złotych (powiększoną o należny podatek VAT), tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu.

Jednocześnie z uwagi na wynik postępowania oraz sytuację majątkową zwolnionego od kosztów powoda, a także nałożony nań obowiązek w punkcie II wyroku sąd nie obciążył powoda kosztami sądowymi.

Uwzględniając powyższe rozważania orzeczono jak w sentencji.

SSR Anna Dulaska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron
3. akta przedłożyć z pismami, apelacją lub za 21 dni

SSR Anna Dulaska